

svenske Mænd sluttede sig sammen til en svensk Liga til at virke for Kvindernes Stemmeret, medens Hr. Ernst Beckman paatog sig endydermere at konstituere Foreningen.

Foruden denne vigtige Begivenhed havde de Delegerede samtidigt benyttet sig af Frk. Lotten v. Kræmers venlige Indbydelse til i 80 Ekvipager anførte af en Mail-Coach med Firspand at begive sig Kl. 3 paa en Køretur gennem Staden og besees dens Architektur, Plantninger, Slotte og Boliger for de fyrstelige Familier i Stockholms nærmeste Omegn. I en lang bugtende Linie begav man sig gennem Staden, alle Ekvipagerne standsende udenfor Frøken v. Kræmers Hus og hilsende op til den nu aldrende Dame, der baade ved at bekoste det Banner, som Stockholm overrakte til Alliancen samt ved denne Køretur, givet til Alliancens Delegerede — beviste, at var hendes ydre Menneske end tillaars, var Sjælen ung og spændstig og vilde Fremskridtet. Hvad der især maatte glæde de Kørende var de venlige Hilsener de modtog af Befolkningen, som maatte vise, hvor dybt Forstaaelsen af »Sagen« var trængt ind i alle Lag. Dette havde imidlertid taget Tid, hvor glædelig Eftermiddagens Begivenheder end var, og vi maatte efter vor Regents strenge Befaling stryge Mødet i Folkets Hus samt en Middagsindbydelse og overlade begge til Suppleanterne. Selv skulde vi som pligtro Delegerede møde paa Pletten Kl. 7.

Ved dette Aftenmøde paatalte Fru Johanne Münter en Inconsequens, der som en Traad havde slynget sig gennem de forskellige Kongresser lige fra den Dag, da Kongressen i København i August 1906 var afsluttet, og alle de forskellige Forbunds Præsidenter samledes der til Møde. Ved denne Lejlighed dadlede man stærkt de Fornøjelser og selskabelige Sammenkomster, man havde budt Kongressen. Navnlig Dr Augspurg som ogsaa Dr Schirmacher havde lagt Vægt paa, at en Kongress skulde kalde En til intensivt Arbejde og ikke til Adspredelse. Alle Landes Præsidenter var enige heri. Fru Münter omtalte sin Overraskelse i 1908 i Amsterdam, da hun iagttog den hollandske Kongress og fandt, at alle spartanske Beslutninger var henvejrede, og at Adspredelserne, der bødes Kongressens Medlemmer, var flere Gange fordoblede, og at selve Mrs Catt, Kongressens Præsident, langtfra at dadle dette, snarere roste Holland herfor. I England havde Arbejdet ved Femaarsmødet paa Grund af Omvalg af Bestyrelse og Lovændringer tvunget de Delegerede til intensivt Arbejde, men her i Sverrig fandt Fru Münter, at Fornøjelser og Adspredelser atter havde stukket Hovedet frem i en betænkelig Grad.

Her viste Livets Omskiftelighed og Sinde-

nes Omskiftelighed sig i en foruroligende Grad, thi de, der mest i 1906 havde anbefalet de spartanske Principer, hyldede nu Letindigheden og anbefalede den som Idealet. Og ikke en eneste tænkte paa: »at gøre Fru Münter en Undskyldning for de Bebrejdelser hun havde faaet som Adspredelses- og Fornøjelseskomiteens Formand i 1906!«

Men saa var det jo altid en Trøst at have faaet Lov til at gøre Alliancen opmærksom paa dens Inkonsekvents! At bebrejde Sverrig dets overvældende Gæstfrihed var naturligvis ikke Meningen! Dette kunde jo heller ikke opfattes som andet end en Compliment til Sverrig.

Frøken Hilma Borelius misforstod muligvis selve Aarsagen til de fremsatte Bemærkninger, og Forsamlingens entusiastiske Applaus viste, at den hyldede Fornøjelserne.

Fru Ezaline Boheman,

Sekretær for »Landsförbundet« i Sverrig.

Festen paa Hasselbacken var en stor succes, og vi fik Lejlighed til at gøre Bekendtskab med mange bekendte svenske Mænd og Kvinder. Man regner at der var 500 Gæster tilstede. Fru Lizinka Dyrssen holdt Velkomsttalen. Biskop von Schéele, der er Formand for Fredsforeningen i Sverrig, dylede i sin Tale ved den store Betydning, som Kvindernes Indtræden i det politiske Liv, vilde faae for Fredstanken. »Vi behøver Kvinderne i vort Parlament for Fredssagen,« sagde han, »ligesom for mange andre ideelle Interesser, og hvorfor skal de vel behøve at tilkæmpe sig denne deres Rettighed?«

I alfabetaisk Orden maatte Landene nu sende deres Talere. Fru Elna Munch blev saaledes en af de første. Hun takkede fra Danmark for udvist storartet Gæstfrihed og

priste højt de svenske Kvinder. Hun ønskede, at Sverrig nu vilde være det første Land, der gav politisk Stemmeret til sine Kvinder.

Fru Stritt bragte Tysklands Pris til de svenske Kvinder. Kun havde hun haft en stor Skuffelse. Thi ved at gaa rundt i svenske Musæer havde hun opdaget, at de Kunstnere hun saa fast havde troet paa var Tysklands egne Børn nu havde vist sig at være Sverrigs, som nu f. Ex. Bruno Liljefors! Nu manglede det bare, at man ogsaa vilde tage Schofander fra Tyskland!« Straks sprang hendes Genbo op fra sin Plads og takkede med dybe Buk for, at hun havde villet bemægtige sig hans Kunst for Tysklands Konto. Da han senere paa Aftenen med uforligneligt Lune sang sine Sange, takkede vi i vort Hjerte denne Hændelse som Anledningen til hans overordentlige Udfoldelse af sin Kunst i alle Sprog med alle dens Ejendommeligheder, med det vidunderligste Humeur — alt i Idéalernes Tjeneste.

Vi kommer nu til den allersidste Kongressdag, Lørdag d. 17. Juni. Desværre kunde jeg ikke være tilstede paa Grund af Optagethed andetsteds! Kun til Saltsjöbadens Afskedsfest kom jeg — skønt i allersidste Time.

Der var Grund nok til at beundre Arrangementet, men især fordi det gav Sverrigs Folk Lejlighed til at være tilstede ved de Friluftstaler, hvormed Dagen afsluttede, og hvor endog Præster udtalte sig til Gunst for, at Kvinder skulde have Del i den politiske Stemmeret, hvorved de skulde føle sig trygge for, at Idealerne vilde rykke ind i Lovbestemmelserne og virke for Menneskehedens Vel. Vi maa bekende med Dagens Nyheter: »Behøver det siges, at de svenske Kvinder har Ret til at være tilfredse med deres Repræsentanter, med Anna Whitlock som Formand for den svenske Bestyrelse, og Signe Bergman i den Internationale Bestyrelses Række samt Fru Bugge Wicksell paa Talerstolen.« Vi har haft Glæden ved at bringe Portræter af de to af Damerne og vil idag bringe Portrætet af den konstituerede Præsident: Frk. Signe Bergman. Ligeledes af Fru Ezaline Boheman, der fungerer som Sekretær i den svenske Bestyrelse, og i Kongressdagene var Leder sammen med Friherreinde Palmstjerna for de svenske Værtinder. Jeg selv kan give mit Vidnesbyrd om, hvor fin, fortræffelig og behagelig Værtinde hun er i sit eget Hjem, naar man uformodet falder ind af Døren til hende.

Vi har god Grund til at takke den svenske Bestyrelse for den udmærkede Maade, hvorpaa de har røgtet deres Hverv. Ingen har nogensinde overgaaet dem i Evnen til at kunne holde en Kongress; og vi Alle følte, hvor varme de Hjerter var for »Röstratts